

Hamd âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Salât ve selam onun ailesine arkadaşlarına ve sevenlerin üzerine olsun. Bundan sonra;

Öncelikle bütün İslam ümmetine Ramazan ayinin mübarek olmasını dilerim. Bizi bu hayırlı aya ulaştırdığı için Allah'a sonsuz hamdler ederim.

Allah dedi ki;

"Ramazan ayı -ki o ayda kuran indirilmiştir. İnsanlar için hidayettir..."(Bakara 185)

Allah'tan temennim bu ayı şirkin zilletinde yaşayan cahiliye toplumlarının uyanışına ve hidayetlerine vesile kılmasıdır. Bu ay da Allah subhanehu ve teala'nın fazlı ile müminler hilafetin inşası için önemli adımlar atmışlardır. Bu bütün dünya için hayırların açıldığı bir kapı olur diye temenni ediyor ve ümmete hayırla dua ediyoruz. Nitekim bir hadisi şerifte şöyle buyurmaktadır;

"Allah'ın hadlerinin yeryüzünde tatbik edilmesi yeryüzüne kırk gün yağmur yağmasından daha hayırlıdır." (Nesai 2537)

Bu hayrı ümmete nasip eden Allah'a hamd olsun. Ama unutmamak gerekir ki, her nimet şükretmeyi gerektirir. Eğer şükredilmez ise kişi elindeki nimetten mahrum olabilir. Nitekim Allah subhanehu ve teala, ayeti kerime de şöyle buyurmaktadır;

"Eğer şükreder iseniz arttırırım. Eğer nankörlük ederseniz iyi bilin ki azabım şiddetlidir."(İbrahim suresi 7)

Birçok kavim verilen nimetlerle azdılar.

Nebi (sav) dediği gibi;

"Darlıkla imtihanı aştınız. Ancak bolluk ile imtihanı aşacak mısınız bilmiyorum."

Nitekim tarihin şahitliğine bakıldığında bu böyledir. Tarih bize ibretler ve dersler ile doludur. Tarihin tozlu sayfalarını beraberce bir çevirip okumak gerekirse ilk karşımıza sahabenin örnekleri çıkıyor:

Ömer ibnul Hattab döneminde ganimetler bol bol geldi. Hatta Ömer (r.a.) korkarak " Acaba Allah dünyada veriyor da ahirette azap mı edecek?" korkusu ile ağlamıştı ve demişti ki; " Allah'ım benden daha hayırlı olan Nebi'ne vermedin. Benden daha hayırlı Ebu Bekr'e vermedin. Bana nasip ettin." diyerek bu korku ile ağlamıştı. Nitekim onun vefatı ile beraber fitnelerin kapısı kırılmıştı ve insanlar birbirlerine düşmüşlerdi. Ebu Zer Ömer'e söylemişti; eğer fitnenin kapısı kapanır ise açılabilirdi. Ancak kırılırsa açılamazdı. Nitekim dünyanın gelişi ile kavgalar ve çekişmeler başladı. Sonu savaş, çekişme, didişme ve gücün parçalanıp yok olmasıydı.

Tarihin bir başka tozlu sayfasına geçelim; yüzyıllar boyunca suren cahiliye karanlığında Arabistan'ın ortasında bir genç çıktı ve hilafet için bütün gayretini ortaya koydu. Allah da onu muvaffak kildi. O gencin adi Muhammed ibnu Abdulvehhab idi. Bütün zorluklara göğüs gerdi. Hatta ihanetlere sabretti. Suikastlar atlattı. Sonunda seri bir devleti ikame etti. Ancak ondan kısa bir sure sonra akide ve tevhide ekseninden dünya sebebi ile sapan bir devlet oluverdi. Ardından parçalanma bölünme ve savaş vardı.

Nitekim 2000 yıllarının başı Afganistan'da İslam emirliği ilan edildi. Bir şeyler düzeltilmeye çalışıldı. Ancak güce ulaşıldıktan sonra parçalanmalar ve ayrılıklar beraberinde geldi.

Peki, tarihteki bu üç olaydada benzerlik gösteren noktalar neresi idi?

1- Dünyanın kapısının ardına kadar açılması,

2- Hızlı büyümenin kaçınılmaz olarak getirdiği kontrolsüzlük.

Kurulan cihadi tanzimlere iyice bakılır ise bu cemaatleşmelerin aslı ve esası iki ana bacaktan oluşuyor:

Birincisi; Savaşların olduğu bölgelerde tevhide gönül verenler.

İkincisi; Buraya dünyanın her tarafından hicret eden muhacirler.

Bunlar savaş bölgelerinde filizlenen bütün cihat cemaatlerinin ortak geçmişi ve hayat hikâyesidir. Çünkü insanlar savaşın olduğu ortamlarda yaşamak için öldürmek zorunda kalmışlardır. Eğer öldürmez iseniz güçlü olanlar sizi ezerek öldürürler. İşte hal böyle olunca bu bölgelerde var olup yaşamak isteyenler savaşmaya başlarlar. Ancak önlerine çıkan ilk soru " Kiminle ve neye karşı?" sorusudur. Bu soruya cevap ararken bir tarafın despot, diktatör ve zalim idareciler olduğunu görünce buradaki dine gönül veren insanlar kendi emir komuta zincirlerini kurdular. Bunun neticesinde cihat cemaatleri ortaya çıktı. Afganistan, Çeçenistan, Somali, Yemen, Bosna ve daha birçok coğrafyada bunlar yaşandı. Tabi mesele savaş olunca güç olmak gerektiği anlaşıldı. Güç olmak içinde seçici olmanın mümkün olmadığı da akıl sahibi herkes tarafından açıktı. Bu yüzden saflara her çeşit insan, mümin, münafik hatta kâfirler bile karıştırıldı.

Tarihin şahitliğinde örnekler vermek gerekir ise; Çeçenistan'da sofi kafirler ile oraya gelen yabancı mücahitlerin beraber savaşması, hatta bu savaşa Türkiye'den birçok müşrik kimsenin iştirak etmesi gösterilebilir.

Ya da Afganistan'da Taliban'ın önceleri beraber olduğu ve sonrasında da çatıştığı gruplar da bunun örneklerindendir.

Ya da en yakın zaman ve vakiada Suriye'de savaşın başında müslümanların 'Ketibetul Muhacirin' ismi ile kurulmuş birlikleri ile özgür suriye ordusu kafirlerinin ile beraber Beşar Esad'a karşı savaşmaları gibi.

Ya da Bosna'da partici müşriklerin veya milliyetçi kafirlerin oraya gelen muhacirler ile beraber Sırplara karşı savaşması gibi.

Daha saymak ile bitirilemeyecek birçok örnekte olduğu gibi...

Bunlar az önce bahsettiğimiz gibi güç olmak, yaşayabilmek ve var olabilmek için anın vacipleri olarak görüldü ve yapıldı.

Ancak birçok buna benzer çabalar Demokrasinin maslahatı, kafirlerin kurnazlığı ve Müslümanların basiretsizliği ile sonuçlandı. Son Suriye vakiası hariç bütün coğrafyalarda savaşan, kanı dökülen, malı giden, fedakarlık yapan Müslümanlar oldu ama hep de kaymağı yiyenler kafirler oldular.

İkinci bu cemaatleri oluşturan bacağa gelince; Bunlarda Muhacirler idi. Yani buraya Allah için mallarını, yurtlarını ve ailelerini bırakarak gelen insanlardı.

Buraya gelen insanların her biri istisnai durumlar hariç olmak üzere genel itibarı ile savaşın olmadığı, barışın olduğu, ifade özgürlüklerinin bulunduğu beldelerde ilmi konuşmalar, tartışmalar, münazaralar ve uzun tefekkürler sonucunda oluşan, İslami tanzimlerle teşekkül etmiş yapılardan gelen insanlardı. Yani cihat cemaatlerinin ikinci bacağı olan muhacirleri yetiştiren ilim merkezli cemaatlerdi. Yani cihat cemaatleri bu iki tür toplulukların bir araya gelmesiyle oluşan yeni bir oluşumdu.

Ancak yapıların ve kafaların farklılığı anlaşmazlıkları ortaya çıkardı. Bunun neticesinde karşılıklı fikir alış verişi ve etkileşim gerçekleşti. Ancak etkileşimde baskın olan taraf muhacirlerdi. Hatta bu hakikat herkes tarafından açıkça müşahede edildi.

Muhacirlerin bu baskın oluşları ve faziletleri tıpkı Nebi sallahu aleyhi ve sellem'in ashabından olan muhacirleri akla getirmekte idi. Onlar dinleri için çok büyük fedakarlıklar yapmışlardı. Bu yüzden Medine ehli içlerinde bir haset ve kin duymadan idareyi muhacirlere teslim etmişti. Zaten muhacirlerin ilki Nebi sallahu aleyhi ve sellem idi. Sonra Ebu Bekr, sonra Ömer, sonra Osman ve sonra Ali idi. Hepsi muhacirdiler. Onlar Allah'a hicret edenler idi. Tıpkı Lut aleyhisselam'ın dediği gibiydi;

" Şüphesiz ben rabbime hicret ediyorum..."(Ankebut 26)

" Kim Allah yolunda hicret ederse, yeryüzünde gidecek çok yer de bulur, genişlik de. Kim Allah'a ve Peygamberine hicret etmek amacıyla evinden çıkar da sonra kendisine ölüm yetişirse, şüphesiz onun mükafatı Allah'a düşer. Allah, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." (Nisa 100)

Bugün var olan bütün tanzimleri de güçlü kılan fedakar muhacirler idi. Bunu anlamak ve sağlamasını yapmak için siyasetten anlamaya, zeki olmaya, çok hikmetli olmaya gerek olmadığı gayet açıktı. Sadece bugüne kadar var olan çatışmalarda şehit olan muhacirler ile Ensar'ın adetlerini saysak zaten bu sözün sağlıklılığı ve sağlaması ispatlanmış olacaktır. Özet itibari ile muhacirler cihadın bel kemiğidir. Çünkü onlar ilim merkezi yapılarda önce imanı öğrendiler, tıpkı ümmetin en hayırlıları ve ilkeleri olan muhacirler gibi. Dinlerinin uğruna işkence çekmiş zorlamalara göğüs germiş insanlardılar. Eğer yine basit bir istatistik tutulur ise çoğunun ülkelerinde hapis yattığı, işkence gördüğü, kovulduğu ve dışlandığı sabittir. Bunun azımsanmayacak kadar büyük olduğunu görebiliriz. Çünkü bu Allah'ın kulları üzerindeki sünneti idi. Allah cc. dedi ki;

"Kâfirler elçilerine dediler ki, biz sizi çıkaracağız yurdunuzda ya da bizim dinlerimize gireceksiniz."(İbrahim 13)

Ölmek veya var olmak arasında pek fazla bir tercih hakları olmayan muhacirler savaş meydanlarına akın ettiler. Zelil ve aşağılanmış bir şekilde işkence ve hapislerde kötü koşullarla karşı karşıya kalan insanların artık savaş ile kaybedecekleri bir şeyleri kalmamıştı. İnsanların dediği gibi en

tehlikeli düşman kaybedecek birşeyi olmayan kimsedir. Kaybedecek ne bir mal varlığı ne bir aile ne bir makam ne de bir mevkisi olmayan bu kimseler tek tek varlıkları iman ile çıktılar yola. Bu tevhid akidesi sebebi ile hiçbir zaman savaşmaktan geri durmadılar. İnsanların düşmanlığını yaptığı tekfir sebebi ile onlar savaşırken göz kırpmadan ilerlediler. Zaten eğer bu inançları olmasaydı neden doğup büyüdükleri yerlerden çıkacaklardı. Neden aileleri ve dostları onlara farklı inançları sebebi ile terörist adını vereceklerdi ki ya da neden rahatlarını bozacaklardı. Eğer her şeyin Allah'ın razı olduğu şekilde olduğuna inansalardı niye savaşacaklardı ki, aksi olsa idi yalnızca davet ve irşat ile uğraşırlardı. Sonuç itibari ile ilim ve amel esaslı bu tanzimler cihat bölgelerine adam yetiştirme gayret ve çabalarına senelerce devam ettiler. Zorluklar hapis baskı zulüm ve işkence onları yıldırmadı, ısrarla devam ettiler. Yetişmiş insanlar tıpkı olgunlaşmış meyve misali koparılmayı beklediler. İşte savaş bölgelerindeki tanzimler ve cemaatler bu meyveleri dallarında koparıp yediler. Tabi zaman zaman paranın ve gücün kokusunu alan münafıklar bu saflara karışan çürük meyve misali dahil oldular. O çürük meyveler iyi temizlenmediği dönemlerde sağlam olan meyveleri de çürüttüler. Meyveler arasına karışmış iyice ayıklanmamış çürük meyveler, koca koca güzel olgunlaşmış gelen meyveleri çürütmeye çalıştılar. Ne zamanki son fitneler çıktı işte o zaman çürükler ayıklanmaya başladı. İşte o zaman diğer meyvelerin olgunluğu güzelliği çıktı ortaya. Nitekim Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın dediği gibi;

'Fitne sizin için hayırdır, şer değildir.'(Nur 11)

Bu kadar uzun kelamda anlatmaya çalıştığımız şey; saflara güç ve kuvvet geldiğinde o saflara sızmaya çalışan nifak hastalığıdır. Buna bir iki örnek vermek gerekirse şöyle sıralayabiliriz;

Bugün beyat eden bazı cemaatlerin Özgür Suriye ordusu saldırısında 'Bu kardeş kavgasıdır biz karışmayız' dediğini unutmaları,

Dün devle cemaatine beyat eden kimselerin o çatışmalarda 'Biz Müslümanlara kurşun sıkmayız' demeleri,

Silah bırakıp kaçmalarına rağmen güç ve paranın kokusunu alınca saflara tekrar dönmeleri,

Dün Özgür Suriye ordusu, Cephe İslamiye ve Ahraruş Şam gibi grupları tekfir etmeyenlerin veya ÖSO kafir diyenleri sopalayanların şimdi onları tekfir etmeyenleri cezalandıracak hale gelmesi

Bu işleri yapan birçok gruba ve kimseye çok dikkat etmek gerekir.

Eğer bu gibi gruplar hakkı anladı, geçmişte üzerinde oldukları yolun küfür olduğunu fehmetti ve bundan beri oldu iseler ne mutlu onlara. Yok; sadece güce boyun eğdiler ve gırtlaklarından kalplerine bir şey indirmedi iseler ne yazık onlara.

Bizim bu kadar sözü uzatmamızın özet olarak sebebi şudur ki; öncelikle Allah'ın fazlı, takdiri, keremi ile sonunda akide sahibi muhacir gençlerle akide sahibi Ensar gençlerinin fedakarlıkları ile niyetlerin en güzellerinden olan hidayet ve İslam nimetine ulaşılmıştır. Övgü Allah'a dır. Dolayısı ile yazının başında belirtiğimiz gibi her nimetin şükrü yerine getirilmesi gerekir, o da saflara sızmaya çalışan çürük meyveleri temizlemektir. Onlar eğer iyi bir şekilde ayıklanır ise bu nimetin şükrü yerine getirilmiş olur. Yok, bu yapılmazsa çürük meyveler temizleride çürütür -ki bu da Allah'a nankörlük demektir.- Allah'tan saflarımıza sızmaya çalışan nifak sahiplerini temizlemesini dilerim. Muhakkak ki eksikler çoktur. Bugün eksikleri gidermek vaktidir.

Nitekim Nebi (sav) Hudeybiye de 10 yıl savaşmama şartını kabul ederken gözettiği maslahat neyse bugün var olan en büyük maslahatta odur. Hiç şüphe yok ki bu iş düzeni sağlamak, eksikleri gidererek yeni projeler üretmek dönemidir. Allah cc. 'den mücahitleri bu basiret ile basiretlendirmesini dilerim.

Bu konulardan bir diğeri de bu muhacir cemaatlerin birçok şer'i açıdan mahzurlu gördükleri, bunun için dost veya düşman oldukları birçok kimse ile bu safta birlikte olduklarını görebilme ihtimalleridir. Nitekim özellikle para, güç ve makam kokusunu alan kimseler bundan faydalanmak için bu sahalara hücum etmişlerdir. Elde ettikleri makamlar, mevkiler ve güç ile kendi topraklarında var olan diğer cemaatlere, şahıslara ve başka unsurlara düşmanlıklarını ve dostluklarını bu sahalardaki güçleri ile tabiri caizse intikam alma savaşına da döndürmüşlerdir. Ancak insanoğlunun şunu iyi bilmesi gerekir ki düşmanlık üzerine dostluk kurmak veya çıkar üzerine ortaklık yapmak insanın kendisinden başkasına zarar vermez. Bunun Kuran-ı Kerim'de ki kıssalarda örnekleri mevcuttur. Bunlardan bir tanesi Yusuf aleyhisselam ve kardeşlerinin kıssasıdır. Yusuf'un tüm kardeşlerini babalarının sevgilerini kazanmak adına Yusuf'a karşı düşmanlık ve bu düşmanlıkta da bir ortaklık belirlediler. Allah Subhanehu ve Teala bu ortaklıklarından bahsederken şöyle demiştir;

"Kardeşleri demişlerdi ki: "Yusuf ve özkardeşi babamıza bizden daha sevgilidir. Oysa biz bir cemaatiz. Babamız açık bir yanlışlık içindedir." "Yusuf'u öldürün veya onu ıssız bir yere bırakıverin ki babanız size kalsın; ondan sonra da iyi kimseler olursunuz""(Yusuf 8-9)

Bu bir sevgi kazanma adına ortaklık idi. Ancak bu ortaklığı kuranlar hiç düşünmediler mi ki bugün Yusuf'un sevgisini kazanmak için ortak olanlar eğer onun sevgisini biri doldursa idi yine bu sefer ona karşı başka bir düşmanlık içerisine gireceklerdi. Bilmediler mi ki, Yusuf'a olan düşmanlıkları aslında bir kazanç değil onlar için kayıp idi.

Nitekim bugün birçok şahsi düşmanlığı olan kimseler kendi şahsi husumetlerini Şam toprağında sadıkların kanları ile kurulan bu yapı içerisinde güç şovları ve kötü emeller ile sergileme gayretine girmişlerdir. Onlar Resulullah'ın (sav) 'in şu sözünü hiç işitmediler mi?

" Şüphesiz ameller niyetlere göredir. Her kişi için niyet ettiği vardır. Kimin hicreti Allah'a ve resulüne ise onun hicreti Allah'a ve resulünedir. Kimin hicreti dünyalık bir fayda veya nikahlayacağı bir kadına ise onun hicreti de onadır."(Buhari ve Müslim)

Bu hadis Muhaciri Ümmü Kays denen bir sahabe hakkında söylenmiştir. Bu kimse Ümmü Kays adındaki kadına olan aşkı için hicret etmiştir. Niyeti bozuk olduğu için Müslüman olsa da, salih amelin ecrinden ve hayrından mahrum olmuştur da farkına varmamıştır. Allah'tan temennim niyetlerimizi ve bu tarz kimselerin niyetlerini ıslah etmesidir.

Allah emrinde galiptir. Ancak insanların çoğu bunu bilmezler.

Yusuf aleyhisselam kuyuya atıldı, zina iftirası yapıldı, hapse atıldı ve senelerce süren bela ile imtihan edildi ancak Allah Subhanehu ve Teala'nın ona dilediği hayrı hiçbir tuzak bertaraf edemedi. En sonunda o izzetli ve şerefli makama ulaştığında şunu söyledi;

"Kardeşleri vezirin yanına vardıklarında: "Ey Vezir! Biz ve çoluk çocuğumuz darlığa uğradık; pek değersiz bir malla geldik; ölçeği bize tam yap ve sadaka ver; Allah sadaka verenleri şüphesiz mükafatlandırır" dediler. "Siz, Yusuf ve kardeşine bilmeden neler yaptığınızın farkında mısınız?" dedi.

"Yoksa sen Yusuf musun?" dediler. "Ben Yusuf'um, bu da kardeşim. Allah bize iyilikte bulundu; doğrusu kim kötülükten sakınır ve sabrederse bilsin ki Allah iyi davrananların ecrini katiyen zayi etmez" dedi."(Yusuf 88,89,90)

Yine Yusuf en başından beri niyetini temiz tutan, nefsinin kötülüklerinden Allah'ın fazlı ile kurtulan bir kimse olduğu için güç eline geçtiğinde intikam yerine şu ihlas dolu sözleri söyledi;

"Yusuf: "Bugün azarlanacak değilsiniz, Allah sizi bağışlar. O, merhametlilerin merhametlisidir."(Yusuf 93)

Bu ne büyük bir ahlaktır Ya Rabbi!

Yeri gelmiş iken cihad sahasındaki kardeşlerimize şu nasihati yapmayıda bir borç biliriz. Sevgili kardeşlerim; Allah Subhanehu ve Teala sizlerin cihadınızı mübarek kılsın ve sabredenlerden eylesin. Biliyorum oradaki bazı sorunlar, hakkı bilen insanların azlığı sizlere şeytanın vesveselerini getiriyor. Zafer ve başarı noktasında ümitsizliğe düşürüyor. Ancak Allah Subhanehu ve Teala kalplerin bu zayıflığını gidermek için Talut ve Calut kıssasını anlatarak şunları bize nasihat etti;

" **Kendisi ve kendisiyle olan inananlar ırmağı geçince, "Bugün Calut ve ordusuna karşı koyacak gücümüz yok" dediler. Kendilerinin Allah'a kavuşacağını bilenler ise: "Nice az topluluk çok topluluğa Allah'ın izniyle üstün gelmiştir, Allah sabredenlerle beraberdir" dediler.**"(Bakara 249)

Nice az kavim çok kavime galip gelmiştir. Ayette dediği gibi de bu az kavim sabır vasıfları ile öne çıkmışlardır. O yüzden sizlerin sabır elbisesini giymesi gerekir.

Sakın Allah'ın kendilerine nimet verdikten sonra onun nimetlerine nankörlük eden hainler gibi olmayın. Allah cc. bundan bahsederkende bu ihaneti şöyle anlatmıştır;

" **Musa'dan sonra İsrailoğullarının ileri gelenlerini görmedin mi? Peygamberlerinden birine, "Bize bir hükümdar gönder de Allah yolunda savaşalım" demişlerdi. "Ya savaş size farz kılındığında gitmeyecek olursanız?" demişti. "Memleketimizden ve çocuklarımızdan uzaklaştırıldığımıza göre niye Allah yolunda savaşmayalım?" demişlerdi. Ama savaş onlara farz kılınınca, az bir kısmı müstesna yüz çevirdiler. Allah zalimleri bilir.**"(Bakara 246)

Allah'tan Allah yolunda savaşmayı istediniz ve Allah Subhanehu ve Teala'da nasip etti. Sakın nankörlerden olarak buna ihanet etmeyin. Nefsin ve şeytanın uydurduğu batıllar ile emirlerinize itaatsizlik edip fasıklardan olmayın. Çünkü Nebi sallahu aleyhi ve sellem şunu söyledi;

" Muaz İbnu Cebel'den rivayet edilmiştir ki; Nebi sallahu aleyhi ve sellem şöyle söylemiştir; **" Savaş ikidir. Her kim Allah'ın yüzünü isterse Emire itaat ederse Kerimesi olan malını infak ederse, yönetimi kolaylaştırır ve fesattan uzak durur ise şüphesiz uykusu ve dikkatli oluşu her şeyi onun için ecirdir. Her kim övünç, riya işitirmek için savaşırsa emirine isyan ederse yeryüzünde fesat çıkarırsa o geriye kıtlıktan başkası ile dönemez."**(Ahmed, Nesai ve Ebu Davud rivayet etmiştir.)

Yaptığınız iş büyüktür. Bunun için mükafatı da büyük olacaktır. Bilin ki Nebi sallahu aleyhi ve sellem bu amelin keyfiyetini şöyle anlatmıştır;

" Şüphesiz cennetin kapıları kılıçların gölgesindedir."(Ahmed, Müslim ve Tirmizi rivayet etmiştir.)

Bugün cennet ise keleşlerin gölgesindedir. Rasulullah sallahu aleyhi ve sellem'in nasihatını unutmayın. Enes radiyallahu anhu rivayet etti ki;

Nebi sallahu aleyhi ve sellem dedi ki; **" Müşrikler ile mallarınız, elleriniz ve dilleriniz ile cihad edin."**(Ahmed,Ebu Davud ve Nesai rivayet etmiştir.)

Bu büyük ameli birileri dilleri ile birileri malları ile ve birileri de elleri ile gerçekleştirecektir. Şüphesiz ki size şu anda elle yapılan kısmı verilmiştir. Öyle ise yaptığınız işin hakkını verme zamanıdır.

Selam sözünde sadık olan bugünün gizli kahramanları olan akide sahibi tevhidin gençlerinin üzerine olsun.

Kafirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır. (Saff Suresi - 8)

Allah emrinde galiptir ancak insanların çoğu bunu bilmezler. (Yusuf Suresi - 21)

Kardeşiniz Ebu Ubeyde

5 Ramazan 1435 / 3 Temmuz 2014